

[Justitsministeren.]

sin begrundelse deri, at en tjenestemand i rets- og politivæsenet meget nødig skulle give anledning til den interessekollision, som ville kunne opstå, dersom han selv eller hans kolleger i embeds medfør kom til at beskæftige sig med forholdene i en bank, i hvis bestyrelse eller repræsentantskab den pågældende var blevet indvalgt.

Jeg kan tilføje, at folketingets ombudsmand har haft lejlighed til at gøre sig bekendt med denne praksis, idet nærværende sag har været indbragt for ombudsmanden, der udtalte, at han ikke kunne kritisere justitsministeriets afgørelse, der efter hans opfattelse lå inden for grænserne for et rimeligt skøn.

Det vil af det, jeg har sagt, fremgå, at der ikke er tale om, at overordnede politifolk skulle kunne opnå tilladelse til at være medlemmer af tilsvarende pengeinstitutter, d. v. s. andre bankers ledelse. Derimod er flere polititjenestemænd, og heriblandt nogle politimestre, med justitsministeriets billige indtrådt i tilsynsrådet for en sparekasse, og det kan muligvis være dette forhold, som har givet anledning til spørgsmålet. Også på dette område ligger det imidlertid således, at der ikke lægges nogen som helst vægt på den pågældende politimands charge. Det ærede medlem vil ikke kunne påvise noget tilfælde, hvor justitsministeriet har forbudt en kriminaloverbetjent eller en politibetjent at indtræde i en sparekasses tilsynsråd. Et sådant tilfælde vil heller ikke i fremtiden kunne komme til at foreligge.

Vil det ærede medlem herudover spørge om grunden til, at polititjenestemænd kan være medlemmer af sparekassers tilsynsråd, men ikke af bankers repræsentantskaber, må jeg svare, at en polititjenestemand som tilsynsrådsmedlem efter min opfattelse i væsentlig ringere grad end som medlem af et repræsentantskab vil være udsat for risiko for at komme i en situation, der fremkalder en beklagelig interessekonflikt.

Thisted Knudsen: Ja, jeg må erkende, at den højtærede justitsminister ikke gav mig meget håb. Jeg mener dog, man bør tage rent praktisk på dette problem. Hvad angår en banks repræsentantskab, har der aldrig været rejst tiltale, der har aldrig været konflikter, idet dets opgave umuliggør dette. Det er at sammenligne med en folkevalgt forsamling, og derfor er det forkert, at justitsministeriet stadig fastholder sit standpunkt. Sagerne må afgøres efter en konkret bedømmelse af, hvorvidt der foreligger mulighed for interessekonflikt eller ej, og der er intet menneske, der endnu har overbevist i alt fald mig om, at en sådan mulighed er til stede. Jeg under politimestre og dommere at tjene det beskedne honorar i en sparekasses tilsynsråd. Andre kan have ondt af det, men man kan måske også vælge andre her, det er der vel ikke noget i vejen for.

Det, jeg gerne vil spørge den højtærede minister om, er, om man vil forhandle med disse grupper. Jeg synes, det var praktisk, om man trak nogle linjer op, og man vil antagelig — med den store sunde fornødt den højtærede minister er i besiddelse af — komme dertil, at i en banks repræsentantskab kan vi alle indtræde uden nogen som helst risiko for at komme i konflikt med noget som helst, bortset fra vor mave af og til, måske.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Som jeg sagde til det ærede medlem, er det en meget hård praksis. Jeg vil også gerne føje til, at jeg personlig faktisk var i tvivl, da sagen skulle afgøres; og på den foranledning, det ærede medlem har givet mig, vil jeg tage spørgsmålet op én gang til og herunder også drøfte det med finansministeriet, som jo er nærmest til at fortolke de bestemmelser i lønningsloven, hvorom det her drejer sig. Jeg kan ikke love det ærede medlem en ændret afgørelse, men i alt fald vil spørgsmålet endnu en gang blive taget op.